**Ștefan Colceriu**

# *BATRACHOMYOMACHIA*. O TRADUCERE NOUĂ

Am ezitat mult până să predau coordonatorilor acestui număr al revistei „Limba română”, dedicat domnului academician Alexandru Mareș, textul acestei traduceri a *Batrachomyomachiei*. Mai potrivit cu ținuta înalt academică a publicației ar fi fost un articol de teorie a traducerii aplicată la cunoscutul poem parodic antic. Însă, cu tot riscul inadecvării formale, îndrăznesc în cele din urmă să institui în paginile următoare o convenție pe care o socotesc mai adecvată pentru exprimarea recunoștinței pe care i-o port domnului Alexandru Mareș. *Batrachomyomachia* este un spațiu al afectivității pline de candoare, ironie și umor, o demonstrație de forță a inteligenței intertextuale și o punte sigură spre lumile rigorii clasice. Am avut mereu senzația că apropierea noastră a cultivat toate aceste registre, pe care le-am folosit apoi ca metode de apropriere și de studiu al textelor vechi.

Traducerea de față a *Batrachomyomachiei* urmează întocmai textul stabilit în excepționala ediție critică a lui Matthew Hosty, publicată la Oxford University Press în 2020[1]. Am ales să traduc, între paranteze drepte, și versurile pe care editorul le socotește interpolate. Traducerea respectă metrul originalului, adică hexametrul dactilic. Cum *Batrachomyomachia* este o parodie textuală explicită a epopeilor homerice, am găsit de cuviință ca, în locurile în care poemul citează din *Iliada* și *Odiseea*, să citez și eu exact din traducerea cea mai bună și cea mai recentă a *Iliadei* și a *Odiseei* datorată regretatului nostru profesor Dan Slușanschi[2]. Locurile respective sunt marcate cu italice și conțin alături trimiterea la cânt și vers. În cultura română se disting trei traduceri ale Batrachomiomachei: cea a lui József Koncz (1816), după versiunea maghiară lui Csokonai Vitéz Mihály, cea a lui I. Caragiani în proză, apărută în 1876 la Iași, și cea a lui Ion Acsan, publicată în 1971.

**Lupta broaștelor cu șoarecii**

La început de coloană mă rog ca-n a mea inimioară
Corul de la Helicon să purceadă acuma să cânte
Cântecul nou așternut pe genunche la mine-n tăbliță
Despre o fără de margini bătaie-atâtată de Ares:
Rogu-mă deci ca să intre la toți muritorii-n ureche

[1] Matthew Hosty, *Batrachomyomachia (Battle of the Frogs and Mice)*, Introduction, Text and Commentary; Oxford University Press 2020.

[2] Homer, *Iliada*, traducere în hexametri, cu o postfață, o bibliografie esențială și indici de Dan Slușanschi, Paideia, București 1998 și Homer, *Odysseia*, traducere în hexametri, cu o postfață, o bibliografie esențială și indici de Dan Slușanschi, Paideia, București 1998. În cuprinsul articolului nostru abreviate prin Il., respectiv, Od.

LR, LXXV, nr. 2–3, p. 233–241, Bucureşti, 2026

DOI: 10.59277/LR.2026.2-3.04

Cum de au mărșăluit peste broaște mândrețe de șoareci.
Tocmai la fel ca giganții cei zdraveni, născuții din glie,
Cum era vorba la oameni. Așa început-a povestea:
Un șoricel însetat după fuga de-urgia pisicii
Își apropie boticelul de apa iázului, hulpav,
Bun bucuros că era ca mierea de dulce. Pe-acesta
Îl zamici polifaimul, de lac iubitorul și-i zise:
„Cine mai ești tu, străine? Pe malul acesta de unde?
Cin' te-a făcut? Apriat să îmi zici! Nu te prinz cu minciuna!
Căci dacă știu că ești vrednic, te-oi duce, prieten, acasă
Și daruri multe și mândre de oaspeți ți-oi da pe potrivă:
Eu dară sunt Orăcău și acía în baltă ca rege
Sunt cel dintâiul cinstit între broaște, în zilele toate.
Tata Peleu m-a crescut pe la maluri pe lâng-Eridanos,
După ce se drăgosti cu a mea mamă, Hydromedusa.
Văz dară și tu că ești decât alții mai bun și mai vajnic".
[22 Rege cu schiptru tu ești ce-n războiae se-avântă. Mai iute
23 Haide și spune-mi odată ce naștere-te-nvrednicește.]
Vorbei aceste-i răspunse Furfarmă și zise anume:
„Oare de ce de-al meu neam mă întrebi? El bineștiut e
Și între oameni și zei și la toate prin cer zburătoare.
Eu sunt Furfarmă, feciorul măritului Roadelapită,
Maică-mea e Moarălinga, fiica mărețului rege
Roadelașuncă. Pe dată ea cum mă născu în Coliba,
Mă și trimise să pasc pe afară diverse bucate:
Care mai la o migdală și care mai la o alună.
Cum dar prieten să-mi fii, când la fire tu nu mi te-asemeni?
Viața ta toată-i în ape, pe când a mea toată să ronți
Câte le pică la oameni. Nicicând nu îmi scapă vreo pâine
Fainã în coșul rotat, de trei nule făcută făină,
Nici vreo lipie cu falduri, cu caș și susan presărată,
Nici vreo felie de șuncă sau alb învăscute ficaturi,
Nici vreo brânzică-adunată și nouă din lapte preadulce,
Nici vreo plăcintă cu miere de care suspină și zeii,
Nici câte alte la mese de oameni gătesc bucătarii,
Blidele împodobind cu tot felul de mirodenii.
[42 De al războiului vuiet hain n-am fugit niciodată,
Ci eu pe dată zorii la bătaie în primele rânduri,
Căci nu mi-e frică de om, orișicât i-o fi trupul de are,
Ba chiar mă urc și patu-i și-l mușc de buricul de deget,
Îl și apuc de călcâi, da' nu simte, zău, nici o durere,
Pentru că somnul cel dulce nu fuge când, ia!, eu îl mursec.

Totuși din toate pe lume sunt două măritele spaime:
Șoimul și cu pisica – ei mare mi-aduc supărare –,
Și fioroasa de clucsă, pecete ce-mi pune pe soartă.
Dar dintre frici cea mai mare rămâne, desigur, pisica,
Care, și-n găuri de intru, mă cam cercetează și-n găuri.]
Nu ronțăi varză, salată și nu ronțăi nice dovlecii,
Nici prazuri verzi nu mă-ndeamnă, cum nu mă îndeamnă nici țelini:
Astea-s a voastre mâncăruri, a celor ce stau lângă lacuri."
La aste vorbe zâmbind, Orăcău le răspunse anume:
„Mult te mai lauzi, străine, cu foalele-ți! Află că și noi
Vrednice lucruri avem de văzut ici-n lac și pe maluri.
Broaștelor de două feluri viață le dete Cronidul:
Țopăiala pe-uscat și ascunderea trupului 'n-ape,
Deci locuire-mpărțită în două de case-elementuri
Dară de vrei ca să afli și asta îți stă la-ndemână:
Urcă-mi-te în spinare și ține-te bine să nu mori
Ca să ajungi bucuros în căscioară la mine pe dată."
Astfel grăi și îi dete spinarea, iar cel'lalt degrabă
Se aburcă și grumazu-i cuprinse cu brațele tandru.
La început îi plăcu, că vedea încă malul aproape –
Și de a lui Orăcău înotare se bucură. Însă,
Când de val purpurean e izbit, el pe loc varsă lacrimi,
Cea dintâi înduplecare o bléstemă, perii și-i smulge,
Labele și le-nclește sub pântec, de năstrușnicie
Inima-n piept i se zbate și vrea să ajungă la maluri,
Geme cumplit din adâncuri în gheara de gheață a groazei.
[Coada și-o zvârle în ape de parcă e vâslă, nu alta,
Frână punând și se roagă s-ajungă odată la țărmur:
Valuri purpureene îl spală, potop varsă lacrimi
Și din guriță grăiește cuvânt răspicat ca acesta:].
Nu tot așa în spinare purtat-a povara cea dulce
Taurul când pe Europa o duse prin valuri în Creta,
Cum cocoțat pe spinare îl duse pe șoarec brotacul,
Tot întinzându-și trupșorul cel verde prin albul de apă.
Căci deodat' se ivi un balaur, cumplit-arătare
Pentru-amândoi, ce cu gâtul stătea drept deasupra la ape.
Asta văzând Orăcău, se dădu la adânc fără gândul
Ce mai tovarăș urmează să lase să meargă la moarte.
Totuși, pe fundul de baltă de moartea cea neagră el scapă.
Cum a țâșnit brotăcelul, pe spate în apă căzut-a
Biet șoricel [cu-nclește lăbuțe în chițătul morții],
Tot afundându-se-n apă și tot mai ieșind de sub dânsa,

Căci el bătea din picioare, dar tot nu scăpat-a de piază:
Blana lui leoarcă trăgea o mai grea decât dânsul povară.
Când însă pierea el în apă, aceste cuvinte îngaimă:
„N-o să scapi tu, Orăcău, cu această perfidă de faptă,
La naiefrângere când m-ai zvârlit din spinarea-ți ca steiul.
N-ai fi fost tu mai puternic ca mine pe glie, proclete,
Nici la pancraț, nici la trântă, la fugă, ci cu-nșelăciune
Drept mă zvârlișI tu în apă: dar drept ochiul zeului vede.
[97 Ci răzbunare și dreaptă răsplată la armia de șoareci
98 El o să dea împotrivă-ți, nicicum nu găsi-vei scăpare]".
Asta grăind se-neacă în baltă, dar, iată,-l zărește
100 Lingeblide, ce sta așezat pe molatice maluri.
[100a Și năpustindu-se iute la șoareci sol sorții se duse].
101 Urlet de groază dădu și fugi să-i anunțe pe șoareci.
Când ei aflară de soarta-i, cumplită mânie-i cuprinse
Și dintr-odată la crainici poruncă le dară să sune
Mâine în zori adunare la casele lui Roadepită,
105 Tată Furfarmei ce fu, aracan de el, căruia leșul
Lat îi zăcea pe spinare în lac și nici vorbă la maluri
Nefericitul s-ajungă. Plutea chiar pe mijlocul gârlei.
Și când, odată cu zorii, zoritu-s-au șoarecii, -ntâiul
Roadelapită mânios se sculă în picioare și zise:
110 „Dragilor, chiar dacă singur atâtea necazuri pățit-am
Eu de la broaște, pe toți ne privește-astă grea încercare.
Nefericitul de mine, vai!, trei copilași îmi pieriră:
Pe primul mi-l omorî o teribilă mâță răpindu-l,
Care îl cam dibuise afară din gaură singur.
115 Cruzii de oameni pe-al doilea la moarte-l mânară de-asemeni
Izvodind, cu un nou meșteșug, o de lemn amăgire
Căreia clucsă îi zic, ucigașă cumplită de șoareci.
Cel mai iubit fu al treilea de mine și maica duioasă,
Pe-ăsta mi-l înecă brotăcoiul în zurba spre-afunduri.
120 Haideți dar de vă-narmați să ieșim împotriv-acelóra!
[121 Împodobindu-ne trupul cu niște veșminte măiastre.]"
Asta zicând, îi convinse pe toți să se ducă la arme.
[Și-i încoifă pe ei Ares ce doar de război se-ngrijește.]
Își potriviră întâi pe picioare din spate pulpare
125 Din păstăi verzi tăiate și încă lucrate măiastru,
Pe care le rondăiră și noaptea întreagă durară.
Platoșe-ncinse pe bețe aveau ei din piele de mâță,
Mâță pe care-o jupiră măiastru afară din cale.
Paveze din căpăcele de-opaiț ei apoi își făcură,

Lănci din ace prelungi de aramă – lucrarea lui Ares,
Iară pe tâmple și-au pus niște coifuri de coji de cicoare.
Astfel s-au înarmat șoricuții. Când auziră,
Broaștele-afară din apă ieșiră și se adunară
Într-un loc la sfat cu privire la apriga luptă.
Iar pe când știriceau despre-obârșia și pricina vrajbei,
Iată veni mai aproape, în mână cu sceptrul, un crainic,
Cațărăoale adică, fiu marelui domn Scoabebrânză,
Vestea cea rea de război aducând și zise acestea:
„Broaștelor, șoarecii vouă solie trimisu-v-au care
Zice-vă să vă-narmați pentru luptă și pentru războaie.
Căci l-au văzut pe Furfarmă în apă, ucis fără dubiu
De riga vostru-Orăcău. Drept aceea haideți la luptă
Câți dintre broateci de frunte aici-șa spuneți că sunteți.”
Astfel zicând, declarație dădu. Și la toți în ureche
Vorba ajunse și minți de broscoi glorioși tulburat-a.
Cum îl țineau vinovat, Orăcău se sculă și le zise:
„Dragilor, eu n-am ucis și, parol!, nici văzut nici un șoarec
Cum se sfârșea. El desigur că s-a înecat pe la baltă
Când se juca imitând înotarea broscuțelor. Răii
Însă acuma pe mine, un nevinovat, mă acuză.
Hai dar un sfat să găsim ca pe șoareci vicleni să-i ucidem!
Uite acum vă voi zice mai bine ce-mi pare că este.
După ce ne ferecarăm în zale cu toții pe-nalte
Maluri de iaz să suim unde locu-abitir povârnește.
Când năboind o să iasă la luptă asupră-ne-aceia,
Să-i apucăm de scufie pe cei ce-nainte vor merge
Și să-i zvârlim drept în lac la un loc împreună cu cel’lalt!
Astfel în ape-îneca-vom pe cine nu știe să-noate
Și bucuros înălța-vom trofeu șoricid de homeagă.”
Astfel zicând, pe toți i-a convins să se ducă la arme.
Frunze de nalbă-și puseră pe pulpe de jur împrejurul,
Platoșe-aveau tot de foaie de sfeclă frumoasă și verde,
Frunze de varză durat-au drept paveze, fain-frumușele.
Și de rogoz ascuțit câte-o lance pe mâini potrivită,
Iar o căsuță de melc subțirică le apără capul.
Înghesuindu-se-apoi pe înaltele maluri stătură,
Sulițe greu scuturând, fiecare se umple de suflet.
Iar Zeus pe zei i-a chemat sus în cer, cu noianu-i de stele,
Ca să le-arate mulțimea de vajnici ostași la războaie,
Mulți și mari care poartă asemenea sulițe lunge.
[170a Armia de brotăcei fremăta ca giganții întocmai,

170b Iar șoricuții erau pe potriva centaurilor mândri.]
Ca o oștire în marș de Giganți sau de mândri centauri.
Râse el dulce-ntrebând cine vrea să-i ajute pe broateci
Dintre nemuritori și pe șoareci și-i zise Atenei:
„Fiica-mea, oare te-ai duce să-i aperi pe șoarecii aceștia?
175 Căci ei tot țopăie-ntruna la tine în templu cu toții
Cu bucurie trăgând l-amiroase și feluri de papa.”
Astfel grăit-a Cronidul, la care Atena răspunse:
„O, tată, în ajutor eu la șoareci chiar și-n suferință
N-o să mă duc orice-ar fi, că ei rele îmi fac cu duiumul:
180 Îmi vătămează ghirlande și lămpile pentru uleiuri.
Însă ceva ce-au făcut *m-a muşcat mai cu seamă de suflet* (Il. V, 493):
Roaseră sfântul de peplu pe care cu caznă-l țesusem
Din fir subțire de tort și din lungă urzeală întinsă
Și mi-au făcut în el găuri. Cârpaciul se ține de mine,
185 Cere întruna dobândă – rușine-ntre zei fără seamăn,
Căci m-am împrumutat să-l repar, dar nu-i pot întoarce.
Nici la brotaci nu voiesc ajutor să le dau niciodată,
Căci nu-s chiar zdraveni la minte. Mai ieri pe când eu de la luptă,
Ruptă fiind de-oboseală, acasă întorsu-m-am iară,
190 Nu m-au slăbit, lipsită de somn, ci dă-i tărăboaie!
N-am închis ochii o clipă, zăceam fără somn și-o durere
Mă cam luase de cap, până când a cântat și cocoșul.
Haideți dar, zei, să-ncetăm, să le mai dăruim ajutorul
194 Nu care cum vreunul din voi cineva să-ncaseze-o săgeată.
[194a Nu care cum ne pălească vreo lance sau sabie trupul.]
195 Căci ei la luptă sunt vajnici, și dacă un zeu li-i-mpotrivă.
Toți de privim la bătaie din ceruri mai mult desfăta-vom”.
Asta a zis și toți zeii Atenei dădur-ascultare.
198 Toți războinicii-atunci la un loc se strânseră-n grabă.
[198a Și mai veniră și crainici cu spaima războiului crâncen.]
Și tot atunci țânțăreii cu ditamai surle sunară
200 Groaznica larmă de luptă. Din cerure însuși Cronidul
Tunet iscă, vasăzică, războinica spaimă cea cruntă.
Glasmare-ntâi cu o lance pălit-a pe Lingerăilă,
Drept la ficați pe sub pântec, cum sta el în primele rânduri:
204 Se hului dând în brânci și-și mânji în țărână blănița.
[205 *Se prăbuşi greu pufnind, zuruiră pe el zale grele* (Il. 5, 42)]
206 Iar după el Troglodiță cu lance-aruncă-n Noroianu,
Sulița tare-i pătrunse în piept și p-acela-n cădere
Moartea neagră-l cuprinse și sufletul zboară din trupu-i.
209 Cațărăoale în cord l-a ucis c-o săgeată pe Sfeclu.

[209a Pe Busuioc îl lovi în gingáșa lui ceafă și-l rupse.
210 Mâncăpitău îl păli pe la pântece pe Boacemultu,
211 Se prăbuși dând în brânci și sufletul zboară din pieptu-i.
212 Când îl văzu Grațiel lat întins pe acel Boacemultu]
214 Pe Busuioc o durere l-a luat, apoi cu rogozul
213 Pe Troglodiță-l lovi în gingáșa lui ceafă și-l rupse.
[213a Cu un pietroi ca de moară, de bezna-i cuprinse privirea.
214a Dară el lancea își smulse și-apoi năboi peste-acela]
215 Lancea să-și smulgă n-apucă, când vede cum fuge-naintea-i
[216 Lingerăil-aținti către el lancea-i lucie lungă
217 *Și-o aruncă, nu pe-alături, ci drept în ficat, când îl vede* (Il. 13, 159–160)]
218 Papălamentă se-aruncă în jos de pe-naltele maluri
219 Și nu îl lasă deloc, ba și-n baltă mi ți-l urmărește,
222 Ca să-l pălească în vintre și-n coastele ferchește, lucii,
220 Însă se duce la fund și se umple băltoaca de sânge
221 Roșu ca purpur-, apoi a ieșit pe la țărmure țeapăn.
...
223 Iar pe Brânzovenescu pe malul acela-l ucise.
224 Și Mento-San îl zări cu cutremur pe-augúst Rodin-Șuncă:
225 Scutul aruncă în fugă și sare în baltă pe dată.
226 Cațărăoale măritul îl curăță pe Buștenaru,
228 *Cu un pietroi ascuțit* (Il. 4, 518) pe la creștet lovind, creierașul
229 Drept pe năsuc borșui, de mânjit-a cu sânge țărâna.
230 Mâlăzăceanu măritul îl curăță pe Lingeblide
Tot hărtănindu-l cu lancea. Și bezna-i cuprinse privirea.
Asta văzând, Prăzulean l-apucă de picior și îl trase,
Mort cum era și în lac de o gleznă ținându-l l-îneacă.
Dară Furfarmă în luptă cătat-a să-i apere leșul (Il. 18, 173)
235 Și-l abătu pe Prăzulea ‘nainte să urce pe țărmur
De i-a căzut la picioare, i*ar duhu-i zburat-a în Hades* (Od. 10, 560)
Asta văzând, Vărzurean către el azvârli o mânuță
De nămolaș și-l mânji pe la frunte de chiorâtu-mi-l-a.
Crunt mâniat fu Furfarmă și *luă între mâini o bucată*
240 *Grea colțuroasă* de piatră, *zăcând jos*, povară pe glie (Il. 7, 264–265)
241 Dete cu ea-n Vărzurean, la genunche, și ruptu-i-a toată
Laba cea dreaptă, iar el în țărână căzu pe spinare.
În ajutor îi veni Urlățean, atacând pe Furfarmă
*Și mi-l străpunse* în mijloc, la buft, *cât pătrunsu-l-a-nl’untru* (Il. 21, 117)
245 Trestia *cea ascuțită: pe jos i se scurseră* toate (Il. 5, 525–526)
246 Mațele-n lungul de lance când zdravăna-i mână o scoase.
250 Iar Roadepită-l păli pe-Orăcău pe la vârful lăbuței
[247 Dar Troglodiță când vede pe maluri acolo de apă]

…
El *șchiopătând de la luptă* (Il 11, 811) -napoi se dădu, de durere
Și se-azvârli într-un șanț ca să scape de *moartea cea cruntă*. (Il. ... ?)
Dar Roadepită, când vede c-abia mai suflând stă să cadă,
Se năpustește la el: într-atât *năzuia să-l ucidă* (Il 20, 165).
Când văzu asta Prăzulea, la Ismenos colo pe maluri,
*Pas de se duse în frunte* (IL. 4, 495) să zvârle cu trestia-ascuțită
Dar scutul nu i l-a spart, căci în el opritu-s-a vârfu-i.
Însă-i păli mândrul coif, mare cât de vreo patru olițe,
Măghirănel cel zeiesc, bucățică ce-i ruptă din Ares,
Singurul din adunarea de broaște ce este de frunte.
...
*Se năpusti peste el, dar acesta*, zărind, *nu așteaptă* (Il. 14, 488)
Crunta eroului vlagă, ci se scufundă în adâncuri.
*La rozători era unul* (Il 5, 9) Furporțiu, cel mai de vază,
Fiu iubit lui Scărpinici, de pituști fără hibă pândareț.
...
Care, acasă mergând, la război îmbolditu-și-a fiul,
Iară acest-amenință pe sus că ia stirpea de broaște.
Deci pe aproape stătu, tot arzând de dorința să lupte.
După ce sparse la mijloc în două o coajă de-alună
Mâinile și le armă cu acele găvane-amândouă.
...
Iară broscoii speriați o tuliră cu toții la baltă
Zău c-ar fi mers pân' la cap, că era precum zeul de mare,
*De nu-i zărea chiar pe loc Tatăl zeilor și-al omenirii* (Il. 8, 132)
Milă Cronidul a prins de brotacii ce merg la pieire.
*Dând din cap cu mâhnire* (Il. 17, 442), o astfel de vorbă rostit-a:
*„O, zei, că* cruntă *e fapta* (Od. 4, 663), ce ochilor mi se arată:
Nu chiar puțin mă uimi că Furporțiu acolo în baltă
Broaștele amenință să le prăduie, dară noi iute
Să o trimitem pe Pallas la luptă ce-ațâță sau pe-Ares
Ca să-l oprească din toi, orișicât de voinic e din fire."
Astfel grăit-a Cronidul, iar Ares răspunse cu vorba:
„O, Cronide, nici vlaga Atenei și nici a lui Ares
Nu-i va putea apăra pe brotaci de la moartea cea cruntă.
Haideți cu toți să le dăm ajutor sau mai bine tu arma
Mișcă-ți: așa va fi-nvins, de ar fi chiar și cel mai de vază,
Cum tu și pe Canapeus l-ai ucis odinioară, vânjosul,
Și pe-acel Enceladós și-a giganților aprigă stirpe.
Astfel *Cronidul* grăi și *trăzni cu fum greu de pucioasă* (Od. 24, 539).
La început a tunat, *iar Olimpul vui a cutremur* (Il. 1, 530)

[287 și dup-aceea un fulger, temuta Cronidului armă]
...
288 El învârtind azvârli, iar Stăpânului zboară din mână.
289 Și azvârlind i-a-ngrozit pe brotaci și pe șoareci cu toții.
290 Dar nici așa nu se lasă deloc armata de șoareci
291 *Ci da întruna* (Il 5, 434–435) să frângă poporul de vajnice broaște,
292 Dacă pe Zeus în Olimp de broscuțe nu l-ar fi prins mila,
293 De le trimise-ajutor de îndată în buza pieirii.
294 Iute-au venit carapacii și încovoiații la clește
295 Umblătorii pieziș, pocitani cu guriță de foarfeci
296 Ostracodermii, osoșii, spătoșii cu umere lucii,
297 Cu mânuri lungi, crăcănați și cu ochii în mijlocul burții,
298 Capete două având și picioare opt, indestructibili,
299 Crabii pe numele lor, și-i mușcară pe șoareci de coadă
300 Cum și de mâini și picioare și lăncile li le-ndoiră.
301 Se îngroziră de-aceștia toți soarecii și n-adăstară,
302 Ci toți pe fugă s-au pus. De acuma și soarele apuse.
303 Și al războiului rit de o zi își găsește sfârșitul.

*BATRACHOMYOMACHIA.* A NEW TRANSLATION

(*Abstract*)

The following pages contain a new translation into Romanian of the *Batrachomyomacha* (*The Battle of the Frogs and Mice*). The present translation follows the text established in the recent critical edition of Matthew Hosty and is rendered in the original hexameter.

**Cuvinte-cheie:** șoareci, broaște, Homer.
**Keywords:** mice, frogs, Homer.

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”*
*al Academiei Române,*
*București, Calea 13 Septembrie, nr. 13*